

28 Δεκεμβρίου, 1989

[ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΘΕΚΛΑ ΚΙΤΤΟΥ,

Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ
ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ,

Καθ' ου η Αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 742/88)

-
- Διαβατήρια — Έννοια — Ταξιδιωτικό έγγραφο που εκδίδεται εκ μέρους και εξ ονόματος του κράτους προς πολίτη που προτίθεται να ταξιδέψει σε άλλη χώρα για να διευκολύνει την είσοδο και διακίνηση του τελευταίου στην εν λόγω Χώρα και την παροχή προστασίας και διευκολύνσεων από τις διπλωματικές υπηρεσίες του κράτους στην ξένη χώρα — 5
Η διάρκεια ισχύος του καθορίζεται από το κράτος, που το εκδίδει — Αποτελεί περιουσία του κράτους — Υπόκειται σε ανάκληση οποτεδήποτε για εύλογη αιτία.
- Λέξεις και φράσεις — “Passport” στο Άρθρο 2 του Περί Departures (Regulation) Νόμου, Κεφ. 107. 10
- Πράξεις ή αποφάσεις εν τη εννοία του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος — Πράξη κυβερνήσεως — Δεν μπορεί να προσβληθεί με Αίτηση Ακυρώσεως — Έκδοση και μορφή διαβατηρίου — Πράξη κυβερνήσεως, που δεν μπορεί να προσβληθεί. 15
- Συνταγματικό Δίκαιο — Εγκατάλειψη (μόνιμη ή προσωρινή) εδάφους της Δημοκρατίας — Σύνταγμα, Άρθρο 13.2 — Αρνηση εκδόσεως διαβατηρίου με χρήση της Ελληνικής γλώσσας, όπως το ζητούσε η αιτούσα — Δε συνιστά παράβαση του εν λόγω Άρθρου του Συντάγματος. 20

Συνταγματικό Δίκαιο — Επίσημες γλώσσες της Δημοκρατίας — Σύνταγμα,
 Άρθρο 3.1, 3.2 και 3.3 — Διαβατήρια — Τύπος και περιεχόμενο —
 Επειδή το διαβατήριο απευθύνεται σε κυβερνήσεις ξένων χωρών με
 σκοπό τη χρησιμοποίησή του στις χώρες αυτές για διευκόλυνση της εισ-
 5 δοχής και διακίνησης του κατόχου, αλλά δεν απευθύνεται στον κάτοχό
 του, το εν λόγω Άρθρο του Συντάγματος δεν επιβάλλει σύνταξή του
 στην Ελληνική γλώσσα.

10 Με την παρούσα Αίτηση Ακυρώσεως, η αιτούσα προσβάλλει από-
 φραση, με την οποία απορρίφθηκε αίτημά της για έκδοση νέου διαβατη-
 ρίου γι' αυτήν στην Ελληνική γλώσσα και/ή και στην Ελληνική γλώσσα
 (με δεύτερη γλώσσα την Αγγλική).

15 Οι νομικές αρχές βάσει των οποίων το Ανώτατο Δικαστήριο απέ-
 ριψε την Αίτηση Ακυρώσεως, φαίνονται στις πιο πάνω περιληπτικές
 σημειώσεις.

20 *Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρί-
 πεται με ΑΚ50 έξοδα σε βάρος
 της αιτούσας.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

25 *Rex v. Brailsford [1905] 2 K.B. 69,*

Republic v. Brailsford [1905] 2 K.B. 730.

Προσφυγή.

30 Προσφυγή εναντίον της άρνησης του καθ' ου η αίτηση να
 εκδώσει στην αιτήτρια νέο διαβατήριο στην Ελληνική γλώσσα
 και/ή στην Ελληνική γλώσσα με δεύτερη γλώσσα την Αγγλική.

35 *Χρ. Μελίδης, για την Αιτήτρια.*

*Π. Κληρίδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β΄, για τον Καθ'
 ου η αίτηση.*

40 ΣΑΒΒΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την
 προσφυγή αυτή η αιτήτρια ζητά την πιο κάτω θεραπεία:-

“Όπως κηρύξει σαν άκυρη και στερημένη από κάθε νομι-

- κό αποτέλεσμα την απόφαση και/ή την άρνηση και/ή την παράλειψη των Καθ' ων η Αίτηση όπως εκδώσουν στην αιτήτρια νέο διαβατήριο στην ελληνική γλώσσα και/ή και στην ελληνική γλώσσα (με δεύτερη γλώσσα την αγγλική) και η οποία απόφαση και/ή άρνηση και/ή παράλειψη περιέχεται και/ή εξυπακούεται από την επιστολή των Καθ' ων η Αίτηση, ημερ. 24.6.88 ληφθείσα στις 30.6.88." 5
- Η αιτήτρια είναι Ελληνοκύπρια πολίτης της Κυπριακής Δημοκρατίας και γεννήθηκε στο προάστιο Τράχωνας της Λευκωσίας στις 24 Σεπτεμβρίου, 1948. 10
- Στις 25 Σεπτεμβρίου, 1984, η αιτήτρια υπόβαλε αίτηση στο Υπουργείο Εσωτερικών για έκδοση νέου διαβατηρίου και το οποίο ζήτησε να εκδοθεί στην ελληνική γλώσσα, που όπως ανέφερε στην αίτησή της, είναι μαζί με την τουρκική οι επίσημες γλώσσες του Κράτους. 15
- Στις 5/10/1984 η αιτήτρια υπόβαλε στον καθ' ου η αίτηση αίτηση για να εκδοθεί το νέο της διαβατήριο με το πατρικό της επώνυμο και όχι με το σύζυγικό όπως είχε εκδοθεί στο παρελθόν παλαιότερο διαβατήριό της. 20
- Στις 18 Οκτωβρίου, 1984, ο καθ' ου η αίτηση με επιστολή του προς την αιτήτρια την πληροφορούσε ότι η αίτησή της με ημερομηνία 5/10/1984 δεν ήταν δυνατό να εισακουστεί εκτός αν η αιτήτρια παρουσίαζε απόφαση ή και διάταγμα του Δικαστηρίου που να διατάξει μια τέτοια πράξη. Είναι ο ισχυρισμός της αιτήτριας, ότι δεν έλαβε αυτή την επιστολή. 25
- Στις 25/8/1987, και αφού μέχρι τότε δε λήφθηκε καμιά απάντηση από τον καθ' ου η αίτηση στην επιστολή της ημερομηνίας 25 Σεπτεμβρίου, 1984, η αιτήτρια απέστειλε μέσω του δικηγόρου της επιστολή διαμαρτυρίας με την προειδοποίηση, πως αν ο καθ' ου η αίτηση δεν προχωρούσε στην έκδοση του ζητηθέντος διαβατηρίου θα προχωρούσε σε δικαστική διαδικασία εναντίον της άρνησης του να συμμορφωθεί. 30
- Στη συνέχεια ακολούθησε επιστολή του δικηγόρου της αιτήτριας προς τον καθ' ου η αίτηση, με ημερομηνία 30 Σεπτεμβρίου, 1987, στην οποία γίνεται αναφορά στην προηγούμενη αλληλογραφία και, στην οποία γίνεται εισήγηση για 40

την έκδοση του διαβατηρίου στα ελληνικά με πρόσθετη δεύτερη γλώσσα τα αγγλικά. Με επιστολή του, ημερομηνίας 28/11/1987, ο Λειτουργός Μεταναστεύσεως πληροφόρησε το δικηγόρο της αιτήτριας ότι η επιστολή του λήφθηκε και η σχετική αίτηση βρισκόταν υπό μελέτη και θα επικοινωνούσε μαζί του για να του κοινοποιήσει την απόφαση που θα λαμβανόταν πάνω σ' αυτή.

Στις 24 Ιουνίου, 1988, στάλθηκε στο δικηγόρο της αιτήτριας η πιο κάτω επιστολή από το Λειτουργό Μεταναστεύσεως.

“Σε συνέχεια της προς εσάς επιστολής μου με τον ίδιο πιο πάνω αριθμό Φακέλου και ημερ. 28/11/1987, σχετικά με το αίτημα της πελάτιδάς σας κας Θέκλας Κίττου, για την έκδοση σ' αυτή του Κυπριακού διαβατηρίου της στην Ελληνική γλώσσα και/ή και στην Ελληνική γλώσσα λυπούμαι να σας πληροφορήσω ότι το εν λόγω αίτημα για ευνόητους λόγους δεν μπορεί να ικανοποιηθεί, διότι η παρούσα τακτική που ακολουθείται στην έκδοση Κυπριακών διαβατηρίων από το Γραφείο τούτο, εξυπηρετεί τόσο το συμφέρον της πελάτιδάς σας όσο και το δημόσιο συμφέρο.”

Σαν αποτέλεσμα της πιο πάνω επιστολής η αιτήτρια καταχώρισε την παρούσα προσφυγή.

Οι νομικοί λόγοι που παράθεσε ο ευπαίδευτος δικηγόρος της αιτήτριας σε υποστήριξη της προσφυγής είναι οι πιο κάτω:-

“(α) Η απόφαση του καθ' ου η αίτηση όπως μη εκδώσει, και/ή η άρνηση, και/ή η παράλειψη του καθ' ου η αίτηση όπως εκδώσει στην αιτήτρια νέο διαβατήριο στα ελληνικά, είναι αυθαίρετη, παράνομη, καθ' υπέρβαση εξουσίας και αντισυνταγματική και είναι αντίθετη με τα Άρθρα 3 και 13 του Συντάγματος και το Άρθρο 2 του Κεφ. 107, και με το Κεφ. 105.

(β) Η ως άνω απόφαση του καθ' ου η αίτηση πάσχει από πλημμελή αιτιολογία και/ή δεν είναι αιτιολογημένη, και/ή δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη.”

Στην ένστασή του ο ευπαίδευτος δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση ισχυρίστηκε πώς, πρώτον, η αιτήτρια στερείται έννομου

συμφέροντος να προσβάλει την επίδικη πράξη, δεύτερον, η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να προσβληθεί με αίτηση ακυρώσεως και τρίτον, χωρίς επηρεασμό των πιο πάνω η προσβαλλόμενη πράξη είναι ορθή και νόμιμη, δεν είναι αντίθετη με οποιαδήποτε πρόνοια του Συντάγματος ή των Νόμων και δεν πάθησε καθ' υπέρβαση ή κατάχρηση εξουσίας. 5

Στη γραπτή του αγόρευση ο ευπαίδευτος δικηγόρος της αιτήτριας ανέπτυξε τους νομικούς λόγους που παράθεσε στην αίτησή του. Ισχυρίστηκε πως, δεν ήταν στη διακριτική ευχέρεια του καθ' ου η αίτηση, όπως δεν είναι και για καμιά διοικητική Αρχή στη Δημοκρατία, το να αποφασίσει να εκδώσει το εν λόγω διαβατήριο σε γλώσσα άλλη από την ελληνική, η οποία, έχει συνταγματικά καθοριστεί σαν η επίσημη γλώσσα της Δημοκρατίας όσον αφορά τους Έλληνες και έκαμε σχετική αναφορά στο Άρθρο 3, παραγράφοι (1), (2) και (3) του Συντάγματος. Υποστήριξε επίσης, ότι στην πρώτη παράγραφο του προοιμίου του Νόμου περί των Επισήμων Γλωσσών της Δημοκρατίας (Νόμος 67/1988), ο νομοθέτης αναγνωρίζει σαν επίσημες γλώσσες της Δημοκρατίας την ελληνική και τουρκική, όπως αναφέρεται στο Άρθρο 3 του Συντάγματος, και ότι δεν είναι επιθυμητό να συνεχιστεί η κατάσταση που δημιούργησε ο Νόμος 51 του 1965 και, για το σκοπό αυτό εισάγεται σχετική νομοθεσία με το Νόμο 67/88. 10
15
20

Αναφερόμενος στις προδικαστικές ενστάσεις του καθ' ου η αίτηση ισχυρίστηκε πως η υπό κρίση απόφαση, άρνηση ή παράλειψη του καθ' ου η αίτηση, αποτελεί εκτελεστή ατομική διοικητική πράξη και ότι η αιτήτρια είναι πρόσωπο που έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει την απόφαση, άρνηση ή παράλειψη αυτή. Το δικαίωμα αυτό της αιτήτριας εκπηγάξει από το Άρθρο 13, παράγραφο 2 του Συντάγματος που δίνει το δικαίωμα στην αιτήτρια ως πολίτη της Κυπριακής Δημοκρατίας να εγκαταλείπει το έδαφος της Δημοκρατίας και το Άρθρο 3(α) του Νόμου, Κεφ. 107, που απαγορεύει την αναχώριση και μετάβαση σε άλλη χώρα εκτός αν το πρόσωπο αυτό είναι κάτοχος διαβατηρίου που να έχει ισχύ στη χώρα που προτίθεται να μεταβεί. 25
30
35

Αναφορικά με τη νομική φύση του διαβατηρίου και τα δικαιώματα ή συμφέροντα που αντλεί από αυτό ο πολίτης ο ευπαίδευτος δικηγόρος της αιτήτριας έκαμε αναφορά στην υπόθεση *Rex v. Brailsford* [1905] 2 K.B. 69, στο ακόλουθο 40

απόσπασμα από το σύγγραμμα Digest of International Law, Hackworth, Τόμος 3, σελίδα 425.

5 “The American passport is a document of identity and nationality issued to persons owing allegiance to the United States and intending to travel or sojourn in foreign countries. It indicates that is the right of the bearer to receive the protection and good offices of American diplomatic and consular officers abroad and request on the part of the
10 Government of the United States that the officials of foreign governments permit the bearer to travel or sojourn in their territories and in case of need to give him all lawful aid and protection. It has no other purpose.”

15 Στη συνέχεια, με αναφορά στο δεύτερο νομικό σημείο που αναφέρεται στην ένσταση του καθ’ ου η αίτηση, ισχυρίστηκε πως η υπό κρίση απόφαση είναι ατομική διοικητική πράξη από αυτές που μπορούν να προσβληθούν με βάση το Άρθρο 146 του Συντάγματος κάνοντας εκτεταμένη αναφορά στον ορισμό της
20 διοικητικής πράξης όπως παρουσιάζεται σε διάφορες νομικές αυθεντίες και, ότι δεν ισοδυναμεί με κυβερνητική πράξη (Acte de Government).

25 Τέλος ο ευπαίδευτος δικηγόρος υποστήριξε τον ισχυρισμό του, πως η απόφαση πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας, γιατί η αιτιολογία που δόθηκε είναι ανύπαρκτη ή εν πάση περιπτώσει ανεπαρκής.

30 Ο ευπαίδευτος δικηγόρος ισχυρίστηκε πως ο καθ’ ου η αίτηση ήταν υποχρεωμένος να δώσει ειδική αιτιολογία, εφόσον η απόφαση αυτή ήταν δυσμενής και εχθρική προς τα συμφέροντα της αιτήτριας ως προσώπου στο οποίο αρνήθηκαν την έκδοση κυπριακού διαβατηρίου στην ελληνική, καθώς επίσης επαρκείς λόγους σε ποιους νόμους ή κανονισμούς στηρίχθηκε προκειμένου να αποφασίσει, ότι το αίτημα της αιτήτριας δεν μπορούσε
35 να ικανοποιηθεί “για ευνόητους λόγους” και ότι έτσι εξυπηρετείται τόσο το δικό της συμφέρον όσο και το δημόσιο.

40 Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του καθ’ ου η αίτηση στην αγόρευση του ασχολήθηκε πρώτα με τις προδικαστικές του ενστάσεις.

Αναφερόμενος στην προδικαστική του ένσταση ότι η αιτήτρια στερείται έννομου συμφέροντος, ισχυρίστηκε πως με την προσβαλλόμενη πράξη δε θίγεται ούτε υλικό ούτε ηθικό συμφέρον της αιτήτριας που να συνδέεται με την προσβαλλόμενη πράξη. Η αιτήτρια, πρόσθεσε ο ευπαίδευτος δικηγόρος, ούτε οφελείται από την προσβαλλόμενη πράξη, ούτε υφίσταται καμιά βλάβη, γιατί η Δημοκρατία ουδέποτε αρνήθηκε να εκδώσει στην αιτήτρια διαβατήριο που να της επιτρέπει την ελεύθερη διακίνησή της στο εξωτερικό. Το διαβατήριο, πρόσθεσε, αποτελεί περιουσία του Κράτους που το εκδίδει και ο πολίτης είναι απλός κάτοχός του.

Σχετικά με την ένσταση, ότι η πράξη δεν είναι εκτελεστή, ο ευπαίδευτος δικηγόρος του καθ' ου η αίτηση ισχυρίστηκε πως η μορφή του διαβατηρίου είναι πράξη που αφορά την εσωτερική λειτουργία της διοίκησης και δεν έχει οποιαδήποτε άμεση τροποποίηση ή περιορισμό στα δικαιώματα και υποχρεώσεις των πολιτών και, κατά συνέπεια, σαν τέτοια δεν έχει άμεση παραγωγή έννομου αποτελέσματος που να συνίσταται στη δημιουργία, τροποποίηση ή κατάλυση νομικής κατάστασης, δηλαδή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων διοικητικού χαρακτήρα στους διοικούμενους.

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος διαζευκτικά ισχυρίστηκε, πως σε περίπτωση που οι προδικαστικές ενστάσεις δεν γίνουν δεκτές, η προσφυγή θα πρέπει να απορριφθεί γιατί δεν αποδεικνύεται κανένας λόγος ακυρότητας. Το διαβατήριο, ισχυρίστηκε, είναι περιουσία της Δημοκρατίας και δεν απευθύνεται σε Έλληνες, είναι δε έγγραφο του οποίου ο σκοπός είναι η χρήση έξω από τη Δημοκρατία σε χώρες για τις οποίες επίσημα έγγραφα συντάσσονται έστω και αν έχουν σχέση με Έλληνα, στην αγγλική γλώσσα. Οι πρόνοιες του Άρθρου 3 του Συντάγματος έχουν εφαρμογή σχετικά με πράξεις που διενεργούνται μέσα στη Δημοκρατία αλλά όχι με πράξεις που αφορούν τις σχέσεις της Δημοκρατίας με άλλα κράτη.

Τέλος, αναφερόμενος στον ισχυρισμό για έλλειψη αιτιολογίας ισχυρίστηκε πως υπάρχει αρκετή αιτιολογία στην επιστολή που στάληκε στην αιτήτρια, στην οποία αναφέρεται, πως τούτο γίνεται για λόγους δημόσιου συμφέροντος όσο και για το συμφέρον της αιτήτριας. Το δημόσιο συμφέρον, ισχυρίστηκε, εξυπηρετείται γιατί το περιεχόμενο του διαβατηρίου και η

κλήση για προστασία του κατόχου του είναι σε γλώσσα κατανοητή στις ξένες χώρες, ενώ δε θα ήταν έτσι αν αυτό αναγραφόταν στην ελληνική. Το δε ιδιωτικό συμφέρον εξυπηρετείται, γιατί είναι αμφίβολο αν οποιοδήποτε κράτος θα επέτρεπε σε κάτοχο διαβατηρίου να εισέλθει στην επικράτειά του τη στιγμή που δε θα ήταν κατανοητό το περιεχόμενο του διαβατηρίου στις αμοδίες Αρχές του κράτους αυτού.

Πριν προχωρήσω στην εξέταση των νομικών σημείων που εγείρονται στην παρούσα προσφυγή, κρίνω σκόπιμο να ασχοληθώ με τη φύση του διαβατηρίου και το σκοπό για τον οποίο εκδίδεται.

Χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει σ' ότι αφορά τη φύση και το σκοπό του διαβατηρίου στο τι λέχθηκε από τον Αρχιδικαστή Lord Alverstone στην υπόθεση **R. v. Brailsford** [1905] 2 K.B. 730. Στη σελίδα 745 διαβάζουμε τα πιο κάτω:-

"... It will be well to consider what a passport really is. It is a document issued in the name of the Sovereign on the responsibility of a Minister of the Crown to a named individual, intended to be presented to the Governments of foreign nations and to be used for the individual's protection as a British subject in foreign countries, and it depends for its validity upon the fact that the Foreign Office in an official document vouches the respectability of the person named.

Passports have been known and recognised as official documents for more than three centuries, and in the event of war breaking out become documents which may be necessary for the protection of the bearer, if the subject of a neutral State, as against the officials of the belligerents, and in time of peace in some countries, as in Russia, they are required to be carried by all travellers."

Με το ίδιο νόημα είναι και το απόσπασμα από το σύγγραμμα Digest of International Law. Hackworth, Τόμος 3, σελ. 425, στο οποίο έκαμε αναφορά ο ευπαιδευτος δικηγόρος της αιτήτριας και το οποίο παράθεσα αυτούσιο στην απόφασή μου αυτή.

Στο Άρθρο 2 του περί Departures (Regulation) Νόμου, Κεφ.

107, διαβάζουμε τον πιο κάτω ορισμό.

“‘Passport’ means a valid passport or other document for travel purposes issued by a competent authority establishing the nationality (if any) and identity of the person to whom it refers.”

5

Ο ορισμός της λέξης “passport” σύμφωνα με το Λεξικό Osborn’s Law Dictionary στη σελ. 247 δίδεται μεταξύ άλλων ως ο εξής:-

10

“passport. The document (in book form) issued by the Foreign Office to responsible persons who contemplate travelling abroad, containing particulars enabling the bearer to be identified, and a request to all concerned to allow the bearer to pass without let or hindrance and to afford him all necessary assistance and protection.”

15

Από τα πιο πάνω, συνάγεται ότι το διαβατήριο είναι ένα ταξιδιωτικό έγγραφο που εκδίδεται, εκ μέρους και εξ ονόματος ενός κράτους, σε ένα πολίτη του που προτίθεται να ταξιδέψει σε μια ξένη χώρα για να διευκολύνει την είσοδο και διακίνησή του στη χώρα αυτή και την παροχή προστασίας και διευκολύνσεων από τις διπλωματικές υπηρεσίες του κράτους στη ξένη χώρα. Η διάρκεια ισχύος του καθορίζεται από το κράτος που το εκδίδει και εφόσον εκδίδεται στο όνομα του κράτους αποτελεί περιουσία του κράτους και μπορεί για εύλογη αιτία να ανακληθεί οποτεδήποτε. Δεν αφορά τη νομική θέση η υπόσταση του πολίτη μέσα στη χώρα του, αλλά η χρήση του είναι αναγκαία μόνο σε περίπτωση αναχώρησής του στο εξωτερικό.

20

25

30

Το ποια μορφή θα πάρει το διαβατήριο και σε ποια γλώσσα θα διατυπωθεί είναι θέμα που αφορά τις εξωτερικές σχέσεις του κράτους και την αποτελεσματικότητα του σκοπού που θα εκπληρωθεί στη ξένη χώρα από την έκδοση και χρήση του.

35

Από την πιο πάνω φύση του διαβατηρίου συνάγεται πως η έκδοση ενός διαβατηρίου και η μορφή που θα πάρει αποτελεί πράξη διοίκησης (acte de Government) και σαν τέτοια δεν μπορεί να προσβληθεί με διοικητική προσφυγή κάτω από τις πρόνοιες του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

40

5 Ο ευπαιδευτος δικηγόρος της αιτήτριας ισχυρίστηκε πως η
 άρνηση του καθ' ου η αίτηση να εκδώσει το αιτούμενο διαβα-
 τήριο αποτελεί παραβίαση του Άρθρου 13.2 του Συντάγματος,
 γιατί θέτει περιορισμό στο δικαίωμα της αιτήτριας να εγκατα-
 λείπει το έδαφος της Δημοκρατίας. Η παράγραφος 2 του
 Άρθρου 13 κατοχυρώνει το πιο κάτω δικαίωμα:-

10 “2. Έκαστος έχει το δικαίωμα να εγκαταλείψει μονίμως
 ή προσωρινώς το έδαφος της Δημοκρατίας, υποκείμενος εις
 τους υπό του νόμου τεθειμένους εύλογους περιορισμούς.”

15 Ο πιο πάνω ισχυρισμός της αιτήτριας δεν ευόταθει γιατί δεν
 υπήρξε οποιαδήποτε άρνηση εκ μέρους του καθ' ου η αίτηση να
 την εφοδιάσει με διαβατήριο ή να της επιβάλει οποιοσδήποτε
 περιορισμούς στη χρήση του για την ελεύθερη διακίνησή της
 στο εξωτερικό. Απεναντίας η έκδοση του διαβατηρίου στην
 20 αγγλική, μια από τις πιο διαδεδομένες ξένες γλώσσες και, με
 χρήση λατινικού αλφαβήτου που αποτελεί την εκφραστική
 μορφή της γλώσσας των περισσότερων χωρών του κόσμου,
 αντί στην ελληνική, προσφέρει στην αιτήτρια μεγαλύτερη ευχέ-
 ρεια στη διακίνησή της στο εξωτερικό.

25 Τέλος έρχομαι στον ισχυρισμό για παραβίαση των παρα-
 γράφων 1, 2, 3 του Άρθρου 3 του Συντάγματος που καθορίζει
 σαν επίσημες γλώσσες της Δημοκρατίας την ελληνική και την
 αγγλική. Η παράγραφος 2 του Άρθρου 3 προνοεί πως:-

30 “Νομοθετικάί, εκτελεστικάί και διοικητικάί πράξεις και
 έγγραφα συντάσσονται εις αμφοτέρας τας επισήμους
 γλώσσας και εφ' όσον δυνάμει ρητής διατάξεως του
 Συντάγματος απαιτείται έκδοσις, εκδίδονται διά δημοσιεύ-
 σεως εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας εις
 αμφοτέρας τας επισήμους γλώσσας.”

35 Και η παράγραφος 3:-

40 “Διοικητικά ή έτερα έγγραφα απευθυνόμενα εις Έλληνα
 ή Τούρκον συντάσσονται αντιστοίχως εις την ελληνικήν ή
 την τουρκικήν γλώσσαν.”

Ο τύπος και το περιεχόμενο ενός διαβατηρίου δεν emπίπτει
 σε καμιά από τις πιο πάνω πρόνοιες, γιατί όπως ανάφερα το

διαβατήριο δεν απευθύνεται στον κάτοχό του αλλά στις κυβερνήσεις ξένων χωρών και ο σκοπός του είναι η χρησιμοποίησή του στις ξένες αυτές χώρες για τη διευκόλυνση της εισδοχής και διακίνησης του κατόχου.

5

Και επιπλέον, όπως ανάφερα, κάθε τι που αφορά τον τύπο ή το περιεχόμενό του αποτελεί πράξη διοίκησης (acte de Government) κι όχι διοικητική πράξη ή απόφαση που να μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή κάτω από τις πρόνοιες του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

10

Ενόψει των πιο πάνω, βρίσκω πως κανένα έννομο συμφέρον της αιτήτριας δε θίγεται με την άρνηση του καθ' ου η αίτηση να της εκδώσει το διαβατήριο στην ελληνική γλώσσα που να της δίνει το δικαίωμα να προσφύγει στο Δικαστήριο για θεραπεία, και, κατά συνέπεια, η πρώτη προδικαστική ένσταση του ευπαίδευτου δικηγόρου του καθ' ου η αίτηση γίνεται αποδεκτή.

15

Αλλά και η δεύτερη ένστασή του, ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν είναι εκτελεστή διοικητική πράξη, που να παράγει άμεσα έννομο αποτέλεσμα που να συνίσταται στη δημιουργία, τροποποίηση ή κατάλυση νομικής κατάστασης, δηλαδή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων διοικητικού χαρακτήρα στο διουκούμενο, γίνεται επίσης αποδεκτή.

20

25

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με £50.- έναντι εξόδων, σε βάρος της αιτήτριας.

Η προσφυγή απορρίπτεται με £50.- έξοδα σε βάρος της αιτήτριας.

30